

Bet. o. lovf. om visse havanlæg

Til nr. 9

Ændringsforslaget er en konsekvensændring som følge af ændringsforslag nr. 2.

Til nr. 10

Der gælder allerede i dag en række regler om journaler m. v., og det bør derfor af bestemmelsen fremgå, at de regler, energiministeren fastsætter, skal være i overensstemmelse med de øvrige i dag gældende regler om journaler m. v., og at reglerne alene skal vedrøre de sikkerhedsmæssige aspekter omkring virksomheden.

Til nr. 11-13

Bestemmelserne synes ikke at tage hensyn til elementære krav om retssikkerhed, og det fremgår ikke af lovteksten, at det er en forudsætning, at tilsynsmyndigheden forgæves har søgt oplysninger fremskaffet i henhold til bestemmelsen i § 13, stk. 1. Det bør alene være tilsynsmyndighedens medarbejdere, der har adgang til havanlæg, og der bør under ingen omstændigheder være adgang til uden retskendelse at inspicere andet end havanlægget, således ikke administrationslokaler m. v. I lovgivningen inden for søfartsområdet i øvrigt – jfr. Lov om skibes sikkerhed m. v. – kan netop kun skibe og ikke administrationslokaler inspiceres.

Til nr. 14

Almindeligvis afholder staten selv udgifter forbundet med inspektion og tilsyn i henhold til lovgivningen her i landet. Det forekommer afgjort i strid med dette princip, at der bliver adgang for energiministeren til at pålægge ejeren eller brugeren af et havanlæg at betale udgifter forbundet med tilsynet i henhold til loven. Disse udgifter kan løbe op i millionbeløb, og § 14 synes ikke at indeholde nogen nærmere afgrænsning af, hvilke udgifter der kan søges refunderet. Det forhold, at der endnu ikke er fastsat regler for tilsynets omfang, gør det yderst vanskeligt at vurdere, hvilke udgifter der kan blive tale om.

Til nr. 15

Forslaget om at oprette en havarikommision er ikke velbegrunderet. Ministeriet henviser i lovforslagets bemærkninger til, at un-

71 Udvalgenes betænkninger m.m. (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

dersøgelserne i forbindelse med udblæsningen ved Vagn-1 i 1977 viste, at søforklaring i sådanne situationer ikke er helt tilfredsstillende for opklaring af årsagerne til uheld, bl. a. som følge af mangel på særlige sagkyndige samt manglende muligheder for at udføre undersøgelser på stedet. Mindretallet finder ikke, at der er nogen tvivl om, at søforklaringsinstituttet er velegnet under forudsætning af, at de myndighedsrepræsentanter, der møder, besidder det fornødne kendskab, idet der ikke er begrænsninger i repræsentanternes adgang til under en søforklaring at stille de spørgsmål, de måtte ønske, jfr. sølovens § 311, hvoraf det videre fremgår, at der er veludbyggede muligheder for tilbundsgående undersøgelser.

Til nr. 16

Der er ikke grundlag for at fastsætte særlige ansvarsbegrænsninger for så vidt angår boreskibe, hvorved bemærkes, at disse har en tonnage, der svarer til den, andre skibe af samme størrelse har, og således ikke en særlig lav tonnage som platforme. Det er i øvrigt yderst tvivlsomt, om det vil være i overensstemmelse med ansvarsbegrænsningskonventionen fra 1957 at fastsætte afvigende begrænsningsbeløb for boreskibe under borefasen.

Til nr. 17

I bemærkningerne til loven hævdes det, at § 20, stk. 3, støttes af en formålsfortolkning af såvel undergrundsloven som søloven. Der synes her at være foretaget en sammenblanding af reglerne om ansvarsgrundlag (undergrundsloven) og reglerne om ansvarsbegrænsning (søloven).

Det må understreges, at spørgsmålet om, hvorvidt der er ansvarsbegrænsningsret i henhold til søloven, intet har at gøre med spørgsmålet om, i henhold til hvilke regler det afgøres, hvorvidt der er ansvar eller ej.

Til nr. 18

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 6.

Til nr. 19